

Hoofdstuk 126

Lieve kleinkinderen,

Lang geleden, toen ik jullie omie nog niet kende, maar al wel als onderwijzer in Tzum voor de klas stond, kocht ik een auto. Mijn moeder, jullie overgrootmoeder beppe Sjo vond dat erg mooi, want samen konden we nu heel gemakkelijk mijn broers en zussen, haar kinderen, een bezoekje brengen.

Weten jullie wie ik in die tijd in mijn auto ook een keer een lift heb gegeven? Dat was dominee Jaap Zijlstra. Ik haalde hem op van het treinstation in Buitenpost en na de kerkdienst in Kollumerpomp, waar hij preekte, bracht ik hem terug naar de trein. Deze dominee had geen rijbewijs, dus ook geen auto.

Dominee Jaap Zijlstra had geen universitaire studie achter de rug. Nee, hij was na de Mulo ook naar de Kweekschool in Dokkum gegaan en was ook onderwijzer geworden. Maar omdat hij zo geweldig mooi kon preken en ook bijzonder goed was in gemeentewerk, was hij op singuliere gaven dominee geworden.

Ja, preken kon hij. Dat was geweldig! Ik kan me nog bepaalde preken van hem herinneren. Een preek duurde in die tijd ongeveer een half uur. Maar voor mijn gevoel zei hij na vijf minuten al 'amen' en was zijn verhaal over Jezus, jammer genoeg voorbij. Niets had hij op papier staan, want zei hij tegen mij in de auto: 'Als ik mijn eigen preek niet kan onthouden, hoe kunnen dan mijn toehoorders onthouden, wat ik hun verteld heb?'

Hoofdstuk 126 - Apollos - Handelingen 18 : 18 - 28

Nadat Paulus anderhalf jaar in Korinte had gewerkt, nam hij het besluit om naar Jeruzalem te gaan. Volgens hemzelf was zijn werk in Korinte afgelopen. Maandenlang had hij de gemeente geleerd. Er waren ouderlingen en diakenen aangesteld. En het evangelie was vanuit deze drukke stad bekend geworden in heel Griekenland. Nu voelde het voor Paulus aan dat hij verder moest om ook in andere landen het blijde evangelie van Jezus te vertellen.

Niet dat in de Christengemeente in Korinte alles ging zoals het moest gaan. Het waren nu eenmaal geen gemakkelijke mensen in deze stad-van-slaven. Ook mensen die veel van Jezus hielden lieten zich toch gemakkelijk verleiden tot verkeerde dingen en luisterden naar allerlei soorten van dwaalleraars.

Toch durfde Paulus nu te vertrekken. Nee, het was niet Paulus die de kerk van Jezus kon bewaren. Dat moest hij aan God overlaten.

Gelukkig bleven Silas en de anderen nog in Korinte. Zij konden leiding geven, wanneer Paulus was vertrokken.

In die tijd waren er nog geen vaste veerdiensten, bussen of treinen waarmee je van te voren je reisplan kon maken. Wel was er van Korinte naar de grote stad Efeze, aan de andere kant van de Egeïsche Zee, veel verkeer. Het leek Paulus het beste toe om eerst maar naar Efeze te reizen. Dat had ook nog een voordeel, want zijn vrienden Aquila en Priscilla wilden ook naar Efeze verhuizen.

En zo gingen ze op een vroege ochtend met hun drieën de stadspoort uit. Ze liepen het oosten in, naar de havenstad Kenchréa.

Hier liet Paulus zijn haar knippen. Ja, dat was erg lang geworden. Een tijd geleden had hij in de stad Korinte een gelofte gedaan dat hij niet naar de kapper zou gaan voordat hij veilig en wel Korinte zou hebben verlaten.

Daarna hadden ze alle tijd om uit te zien naar een schip dat naar Efeze voer. Gelukkig konden ze vrij snel op een vrachtboot meevaren.

Gelukkig konden ze vrij snel op een vrachtboot meevaren.

In Efeze aangekomen ging Paulus de eerste de beste sabbat naar de synagoge en vertelde ook daar van Jezus.

Het werd een goede dag. De Joden daar in Efeze waren niet vijandig. Nee, ze drongen er zelfs bij Paulus op aan dat hij nog een aantal weken bij hen zou blijven. Maar de apostel Paulus liet zich niet overhalen.

‘Ik heb nu geen tijd,’ zei hij, ‘maar als God het wil kom ik zo snel mogelijk bij jullie terug.’

Een dag later nam hij afscheid en een paar dagen later voer hij al op volle zee. De reis naar Caesaréa duurde erg lang. Na een erg lange reis bereikte Paulus eindelijk Jeruzalem. Hij bleef daar niet lang. Van Jeruzalem reisde Paulus door naar Antiochië in Syrië. Dat was de Christengemeente die hem uitgezonden had. En dat was het einde van Paulus zijn tweede zendingsreis. De voorbereidingen voor zijn derde zendingsreis konden beginnen.

Niet eens zo lang nadat Paulus uit Efeze was weggegaan kwam daar weer een nieuwe Joodse godsdienstleraar. Zijn naam was Apollos. Hij kwam uit Alexandrië, een grote stad in Egypte. In die tijd was deze stad niet alleen bekend om zijn handel, maar ook om zijn universiteit. Veel geleerde mensen woonden daar. En Apollos had hier gestudeerd. Niet alleen kende hij de Schriften van het Oude Testament, maar ook de boeken van de Griekse dichters en wijsgeren had hij grondig bestudeerd.

In de synagoge kon hij de Joden goed te woord staan. *Maar nog belangrijker: hij was een meester in de kunst van het debatteren.* Als deze Apollos het woord nam dan hingen de mensen aan zijn lippen. In de synagoge waar het altijd een geroezemoes van stemmen was viel een diepe stilte wanneer Apollos sprak. Alle mensen luisterden met ingehouden adem wanneer Apollos aan het woord was.

Apollos spreekt de mensen toe.

Die zaterdag (sabbat) toen Apollos voor de eerste keer in de synagoge in Efeze kwam, waren Aquila en zijn vrouw Priscilla daar ook. Ze waren erg benieuwd wat Apollos te vertellen zou hebben.

Er werd gezegd dat deze man niet alleen heel mooi en spannend kon vertellen, maar dat hij in de geest van Paulus ook nieuwe dingen verkondigde.

Apollos was nog niet zo lang aan het woord of Aquila en zijn vrouw Priscilla wisten dat de mensen geen woord te veel over deze man hadden gezegd. Hij sprak zeer boeiend over Johannes de Doper. Hij riep zijn toehoorders op om zich te bekeren. En niet alleen over de Doper sprak hij, nee hij wist dat Jezus op deze wereld gekomen was en **dat Jezus meer was dan Johannes de Doper**.

Met grote aandacht luisterden de mensen toen hij de prachtige gelijkenissen van Jezus vertelde. Na het 'amen' van Apollos waren zijn luisteraars bijzonder tevreden. Wat was dit mooi geweest....

Maar Aquila en zijn vrouw Priscilla hadden in de toespraak van Apollos het belangrijkste gemist: *De offerdood van Jezus, zijn opstanding uit de dood en de gave van de Heilige Geest*.

Apollos had niets gezegd dat niet waar was, maar zijn toespraak was slechts de halve waarheid....

Aquila en Priscilla wisten het allebei: het was hun plicht om deze jongeman Gods weg duidelijker uit te leggen. Maar zou hij van hen, eenvoudige handwerkmensen als ze waren, dit grote nieuws van Jezus wel willen aannemen? Hij was een geleerd en welbespraakt spreker en zij konden nauwelijks lezen en schrijven. Maar zou een man die zo in God geloofde en met zoveel vuur over Johannes de Doper sprak ook niet willen luisteren naar hun eenvoudige woorden?

Ze gingen naar hem toe en vroegen of hij met hen mee wilde gaan naar hun huis om over het werk van Jezus te praten. Apollos wilde zelfs graag met hen mee. Hij had niet eens de gedachte gehad dat deze eenvoudige mensen te min voor hem waren.

Aquila en zijn vrouw Priscilla vertellen Apollos over de opstanding van Jezus uit de dood

En zo zaten ze die avond met hun drieën in het kleine huisje van Aquila en Priscilla en spraken over alles wat met het werk van Jezus te maken had. Vooral Priscilla vertelde hoe de Heiland aan het kruis gestorven was. Hoe hij met zijn bloed, zijn offerdood betaald had voor alle zonden van zijn volk. Ze vertelde over Jezus' opstanding uit de dood, zijn hemelvaart en vooral over het Pinksterwonder. Uren en uren lang spraken ze met elkaar in hun schemerige kamer bij het walmende olielampje. Steeds duidelijker zag de geleerde Apollos de weg die God met hem voorhad. Bijbelteksten die hij honderden keren opgezegd had, werden hem nu duidelijk. Hij begreep nu dat veel teksten uit het Oude Testament betrekking hadden op Jezus.

Apollos was hij dankbaar toen hij laat in de nacht door de donkere straten van de stad terugliep naar zijn huis. Nu wist hij wat hem te doen stond. Hij moest de mensen meer vertellen van Jezus! Nooit zou hij deze avond bij Aquila en Priscilla vergeten. Wat was hij hun veel dank verschuldigd.

Apollos was van plan om door te reizen naar de stad Korinte in Griekenland. Dat was volgens Aquila en Priscilla een heel goed idee. Want ze hadden gehoord, dat de 'vrome' Joden het de Christengemeente in Korinte weer erg moeilijk maakten. Niet dat ze de gemeente vervolgden - dat durfden ze niet na dat vreemde avontuur met de proconsul Gallio - maar steeds weer vertelden ze in het openbaar lelijke dingen over Jezus. Volgens Aquila en Priscilla kon niemand beter dan Apollos deze 'vrome' Joden van repliek dienen.

Met een brief aan de gemeente van Korinte kwam Apollos daar. Later hoorden Aquila en Priscilla dat Apollos in Korinte bijzonder goed werk had gedaan. De 'vrome' Joden konden het met de mond niet van hem winnen.

Zo zorgde God de Heer voor zijn kerk in Griekenland. Ook toen zijn dienstknecht Paulus daar niet meer aanwezig kon zijn.